

Phần 2

Chương 5

Thật vất vả tới ngày cuối cùng của kỳ Quân sự, ngày mai sẽ là ngày huấn luyện 15km dã ngoại truyền thuyết, ngày huấn luyện cuối cùng tưởng là không có chuyện gì nữa, ai dè lại có chuyện khẩn cấp phát sinh - trong vòng 15' phải chạy thực mạng về phòng ở gói ghém chăn màn đeo trên lưng chạy quay lại sân huấn luyện, Thành Hạ vừa nghe mười lăm phút đã muốn chết ngay rồi, cô chạy 800m cũng không qua mà.

Phương Ngu kéo cô đi đường tắt, tối thui không nhìn rõ, chân không biết dẫm phải cái gì, chỉ cảm thấy lòng bàn chân lập tức đau nhói giống như bẻ thành hai nửa vậy, cho rằng chỉ là đau chân nên Thành Hạ cũng không chú ý lắm, chỉ sau khi về phòng mới phát hiện bàn chân lâm râm đau, đi bộ cũng phải nhẹ nhàng.

Phương Ngu nhìn cô đi như nhảy, hỏi bị làm sao, Thành Hạ nói có thể vừa rồi tẹo chân, không có gì lớn.

Ba giờ sáng, cả tầng đã thức dậy, bốn giờ, đội ngũ từ khu tập trung lên đường, mới xuất phát Thành Hạ lại cảm thấy có điềm không ổn, chân càng ngày càng đau, đau đến mức cô phải cắn môi. Tình hình này có vẻ muốn tàn phế rồi.

Thật vất vả kiên trì đến khu tập trung, ngồi xuống đất nghỉ ngơi Thành Hạ xoa xoa bàn chân, vừa đụng vào đã đau, lúc Lâm Lâm bỏ gói hành lý xuống không cẩn thận bình nước ở trong rơi ra, cũng tại Thành Hạ xui xẻo, bình nước 500ml đập trúng vào giữa chân cô, đau đến nỗi cô “Oa” lên một tiếng.

Về mặt đau đớn không thể là giả, Lâm Lâm vội tới hỏi thăm, Thành Hạ nói có lẽ tàn phế rồi, Lâm Lâm nói cô thật là ngu, như vậy còn kiên trì đi làm gì, rồi chạy nhanh đi tìm huấn luyện viên báo xin đến Phòng Y tế kiểm tra.

Lâm Lâm đi rồi, hai người nói đỡ Thành Hạ đi, nhưng vừa đứng lên chân Thành Hạ đã đau muốn chết.

Phương Ngu nhìn trái nhìn phải kêu một tiếng “Tiểu Thanh”, Tiểu Thanh cũng đang nhìn bên này vội đi tới.

“Cậu công Thành Hạ đến Phòng Y tế của trường đi, cậu ấy đau chân không thể nào đi bộ được.” Phương Ngu quả nhiên là một chỉ huy nhân tài, biết cách dùng người.

“Áy, không cần, cậu và Lâm Lâm đỡ tớ đi là được rồi.” Thành Hạ nói. Việc này, mặc dù xã hội hiện đại không cần chú ý ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ và lại ‘Quan đi sứ cũng có phụ nữ’ mà - ngộ nhờ gây mâu thuẫn nội bộ cho người ta là có tội lớn.

“Đừng khoe khoang, đi thôi!” Tiểu Thanh ngồi xồm xuống: “Nhanh lên đi, chậm một phút chân cậu có thể tăng thêm nguy cơ tàn phế cả đời đó.”

Phương Ngu cũng khuyên, Thành Hạ cắn răng một cái, đành liều mạng vậy.

Đã có người đưa cô đi, nên huấn luyện viên không để nhiều người đi theo, chỉ để Tiểu Thanh cõng cô đến Phòng Y tế, balo hành lý đã quẳng cho bạn trai hỗ trợ rồi.

Trời cực nóng lại cõng một người lớn đúng là mệt chết đi được, trong chốc lát Thành Hạ đã nhìn thấy mồ hôi từ trên đầu Tiểu Thanh chảy xuống cổ chảy vào cổ áo.

“Tiểu ‘đẹp trai’, nghỉ một lát đi.” Thành Hạ có chút ngưng ngượng, không quen không biết, đối với Tiểu Thanh mà nói đây không phải là bay lên tận đỉnh núi sao?

“Nếu tớ nghỉ một lát, có thể cả đời này cậu ‘chăm phẩy’ đấy.” Tiểu Thanh nói nhưng cũng không dừng lại.

“Cám ơn, đợi quay về tớ mời cậu ăn cơm.” Thành Hạ nói, đây là phong tục quê họ.

“Đến lúc đó tớ ‘giết’ cậu, cậu đừng kêu khóc nha.” Tiểu Thanh nói.

“Không thành vấn đề, tớ sẽ tìm chỗ tớ có thể mời được.” Thành Hạ nói. Cô mời không nổi ở Nhà hàng sang trọng, nhưng quán ăn bình dân thì cô có thể mời được, Tiểu Thanh có phình bụng ra thoải mái, thì 700 nghìn cũng đủ rồi.

Phòng Y tế của trường không xa lắm - xuyên qua góc đối diện kia là đến, dọc theo con đường này hai người bị không ít ánh mắt chăm chú.

Mơ hồ còn nghe được lời bình luận “Bây giờ sinh viên mới thật thoáng...”

Thành Hạ buồn bực, chỉ vì bàn chân cô bị thương mà có thể đánh giá cả nhân phẩm, rõ là... Gì cũng nói được, ông trời ạ.

Vào Phòng y tế, Tiểu Thanh đặt cô xuống chờ, một mình chạy đi đăng ký sau đó lại cõng cô lên lầu bốn, bác sĩ nhéo chân của cô rồi lại hỏi quá trình bị thương, sau đó đặt bút ghi “X quang”, bất đắc dĩ, Tiểu Thanh lại phải chạy tới chạy lui một hồi, cuối cùng chụp X quang khoảng 1 giờ mới có thể lấy, cũng được, bác sĩ lại không làm việc liên tục nên phải buổi chiều mới tới lấy được.

“Tiểu ‘đẹp trai’, thật xin lỗi, trời quá nóng, làm phiền cậu.” Hiện tại, Thành Hạ đành phải không biết xấu hổ thôi.

“Không có gì, sẽ đến lúc tớ thẳng thừng mà ‘giết’ cậu! Đợi một lát, tớ đi mua đồ ăn.” Rồi Tiểu Thanh xoay người đi.

Lúc này Thành Hạ mới nghĩ đến một vấn đề, cô chỉ mang theo 700 nghìn, khám bệnh có lẽ không đủ.

Trên hành lang bệnh viện, lúc này chỉ có một mình Thành Hạ, tay nắm chặt điện thoại suy nghĩ, vẫn không nên gọi cho Lâm Phóng, cô cũng đã học đại học rồi, không thể giống như khi còn bé chuyện gì cũng ỷ vào anh trai được.

Khi quay lại, Tiểu Thanh giờ lên một bịch Hamburger và Coca, chỉ thấy mình Thành Hạ ngồi ở trên ghế hành lang, cúi đầu, điện thoại cầm trong tay, bộ đồ giản ri này có vẻ rộng, cô lại nhỏ gầy, mũ lính thì để ở một bên, tóc ngắn cũng vuốt về đằng sau, hở ra cái tai xinh xắn.

Ăn Hamburger Thành Hạ nói: “Tiểu ‘đẹp trai’, 700 nghìn có đủ khám không?”

“Cảm thì đủ, gãy xương khẳng định không đủ.” Tiểu Thanh nói.

“Nói độc mồm, ai nói tở gãy xương.” Thành Hạ nói.

“Đừng lo, tở có tiền.” Tiểu Thanh nói, vài miếng giải quyết hết một phần: “Hai Hamburger cậu đủ ăn không?”

“Đủ rồi. Một cái đủ rồi, tở không đói.” Thành Hạ nói.

“Hừ! Khỏi phải làm bộ với tở, cậu ăn giống như dạ dày bị thủng đó! Ăn đi, tở sẽ không nói cho ai biết đâu.” Tiểu Thanh cười nói.

“Được, đúng là bạn tốt!” Thành Hạ nói.

Thật vất vả, một giờ rưỡi chiều các bác sĩ mới đi làm, Tiểu Thanh đi lấy phim X quang rồi quay lại xem chân của cô: “Thật bất hạnh, tở cảm thấy cậu gãy xương rồi.”

“Đừng có nhận mình là người chuyên nghiệp.” Thành Hạ nói. Gãy xương, bó bột, chân của cô sẽ tả tơi mất.

“Chẳng lẽ xương của cậu hình dáng đặc biệt? Còn có khe hở nữa?” Tiểu Thanh rút phim ra cho cô xem. Chưa ăn thịt heo còn chưa biết thịt heo tăng giá sao? Nghiệp dư như cô vậy cũng biết là vấn đề không nhỏ.

Theo bản năng, Thành Hạ thốt lên một câu “Trời ơi, sao mà xui xẻo thế không biết!”

“Kêu trời cũng vô dụng thôi.” Tiểu Thanh đỡ cô đi vào tìm bác sĩ, bác sĩ liếc mắt xem tấm phim rồi bỏ xuống.

“Chạy bộ bị thương sao? Em nói xem, một mình em, con gái con đũa chạy mạnh thế làm gì? Ngày hôm qua bị đau, hôm nay em còn huấn luyện làm gì vậy?” Người bác sĩ chưa kê đơn thuốc mà trước tiên giáo huấn cô một hồi đã.

“Vâng ạ, không phải là em cố gắng sao.” Thành Hạ nói, nếu mắng mà có tác dụng còn cần tới bác sĩ làm gì nữa, mắng cũng được nhưng nhanh kê đơn thuốc đi, người đau cũng không phải ông anh đâu!

Người bác sĩ trẻ tuổi cười: “Rạn xương nhỏ, không có gì lớn, về nhớ mỗi ngày chườm nóng ba lần, uống thuốc kết hợp với bôi ngoài da, chú ý không

mang vác nặng, khoảng một tháng là có thể khỏi, về sau chú ý đừng nhảy từ trên cao xuống, rất dễ bị thương đấy.”

Ai mà lại tự nhiên đi nhảy từ chỗ cao xuống chứ! Nhưng ngoài miệng vẫn phụ họa: “Dạ, em biết rồi. Cảm ơn bác sĩ ạ.”

Tiểu Thanh đi đóng tiền lấy thuốc, để Thành Hạ ngồi chờ ở hành lang, lúc này uống nước nhiều bây giờ hơi mát, quay đầu ngó nghiêng, cách đó không xa là phòng vệ sinh, Tiểu Thanh phải xếp hàng có lẽ lát nữa mới tới lượt, hay là cô thử tự đi xem.

Chân trái bị đau đành phải dùng sức ở chân phải, biến cô thành cô bé bước thấp bước cao, cuối cùng cũng nhảy được tới toilet. Đang lúc say sưa thì điện thoại vang lên, là một số điện thoại lạ, là ai vậy chứ?

Vừa nhận máy chỉ nghe một câu: “Cậu đi đâu vậy?”

“Toilet!” Thành Hạ nói.

“Chân cậu như vậy còn đi toilet được sao? Nhanh lên một chút, đang ở đâu?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ đầu đầy mồ hôi: “Tiểu ‘đẹp trai’, đi phía bên trái cửa chính, cuối hành lang có một phòng, trên bảng hiệu hai chữ cậu thấy chưa?”

Bên kia mắt tự nhiên cười một tiếng: “Nhanh lên một chút.”

Thành Hạ nói, nhờ Tiểu Thanh đỡ cô ra cổng thuê xe là được, Tiểu Thanh nói với cái chân này của cô đi tới cổng cũng phải buổi tối, vì vậy lại công Thành Hạ đi ra cổng dưới cái nắng chói chang của buổi chiều, phân khu mới này cây còn chưa cao lắm, nên bóng mát không được bao nhiêu, cho nên mặc dù cách một tầng đồ rắn ri vẫn bỏng rát, Thành Hạ nằm ở trên lưng Tiểu Thanh, trong tay cầm bịch ny lon choàng qua vai cậu ta lắc lư lắc lư.

“Hôm qua cậu bị thương, hôm nay còn khoe khoang cái gì vậy?” Tiểu Thanh hỏi.

“Tớ cho là không có chuyện gì lớn, vả lại cả đời có thể sẽ không có một cơ hội lớn huấn luyện tập thể như vậy, bỏ lỡ thì sau này cũng không có kỷ niệm gì, sau khi tốt nghiệp mười năm tụ tập lại, các cậu vui vẻ bàn luận chuyện huấn luyện dã ngoại, còn tớ thì ngồi thu lu một góc, chẳng có gì thú vị.” Thành Hạ nói.

“Bây giờ thì tốt rồi, nhiều năm sau thảo luận chuyện huấn luyện dã ngoại, có lẽ đều nhớ đến sự tích cái người thân tàn mà chí kiên cường này nhỉ, nghề Kiến trúc muôn năm.” Tiểu Thanh trêu ghẹo.

“Tớ vĩnh viễn sống ở trong lòng các cậu.” Thành Hạ nói xong, điện thoại di động kêu.

Số phận thật ưu ái, thường xuyên có người nhớ thương cô.

Là mẹ.

“Mẹ...” Theo thói quen, âm thanh kéo dài làm nững trước.

“Hạ Hạ, mấy ngày nữa mẹ đi thành phố S, con có muốn gì không?” Thành Hạ mẹ hỏi.

“A, có... Mà thôi, mang đến con cũng không có cách nào ăn được.” Thành Hạ nói: “Mẹ, mẹ ở lại mấy ngày?”

“Nửa tháng, anh trai có tới thăm con không?” Mẹ Thành Hạ hỏi.

“Không ạ, anh ấy đừng tới thì hơn, toàn coi thường con, bắt con giặt tất thối cho anh ấy.” Thành Hạ nói, 1 đôi tất được 10 nghìn, nhưng tất quá hôi.

Mẹ Thành Hạ dặn dò cô uống nào là trà mát, nào là canh đậu xanh rồi cúp máy.

Tiểu Thanh khụ khụ hai tiếng: “Ồ, không nhìn ra cậu là loại vợ hiền mẹ đảm đấy nha!”

“A, con người của tớ luôn luôn khiêm tốn.” Thành Hạ nói, khi còn bé mẹ thường đi công tác đều là một mình cô nấu cơm giặt giũ trông nhà, lúc mới đầu còn sợ, cả một đêm không dám ngủ, trong tay cầm con dao phay, sau này cũng thành thói quen rồi.

“Khiêm tốn? Giọng của cậu còn hơn cả hát dân ca, còn khiêm tốn.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ cười hắc hắc hai tiếng. Đây là trời sinh hết cách rồi, di truyền mà, giọng điệu của Lâm Phóng chết tiệt kia còn thánh thót hơn ấy chứ.

Vẫy xe taxi trở về trường, nửa đường Tiểu Thanh nhận một cuộc điện thoại, có vẻ không kìm nén được: “Không về, đúng, ở trường học, làm gì á? Còn có thể làm gì nữa? Học tập, nếu không chẳng lẽ ăn chơi trác táng sao?”

Ăn chơi trác táng? Thành Hạ liếc mắt nhìn, quả nhiên nét mặt rất “bất cần”.

Đến dãy phòng ở, Thành Hạ sống chết cũng không để Tiểu Thanh cõng cô lên lầu, tự mình cầm bọc thuốc tập tễnh đi vào.

Có thể tính kỳ quân sự, Thành Hạ lấy vinh dự bị thương kết thúc, không ngờ bởi vì điều này còn được khen thưởng, Thành Hạ mang giấy khen nhét vào tận cùng trong ngăn kéo, chuyện thật mất mặt. Tiểu Thanh nhắn tin cho cô, nói có được giấy khen là công của cậu ta một nửa, Thành Hạ lấy giấy khen đã nhiều nếp nhăn từ trong ngăn kéo ra, tới lúc đi học đưa cho Tiểu Thanh để tùy cậu ta đi, giờ học tự nhiên cô nhìn thấy Tiểu Thanh mân mê con dao nhỏ.

Hết giờ học, Tiểu Thanh đưa cho cô một tờ giấy đã cắt chỉ còn lại phần khung hình chữ nhật phía ngoài, nếu mang về dán vào xung quanh khung ảnh vẫn rất sinh động.

“Đồng chí, đây là vinh dự, nhất định phải cất giữ cẩn thận!” Tiểu Thanh tình ý sâu xa, khuôn mặt cười xấu xa.

Cô cất giữ cái đường viền hình chữ nhật màu trắng này á... Ai biết đó là cái gì chứ?

Chương 6

Kỳ Quân sự kết thúc là lúc năm học thứ hai đại học chính thức bắt đầu, cũng thể hiện là họ đã chính thức bước vào cánh cửa lớn của Ngành Kiến trúc, thời khóa biểu dày đặc chương trình chuyên ngành: thiết kế kiến trúc, cấu tạo kiến trúc, cơ học kiến trúc, CAD, khảo sát thiết kế; đại đa số mọi người rất hưng phấn, vì dần tiến tới tên tuổi “Kiến trúc sư” mà.

Mấy người trong phòng bắt đầu nói giỡn, người trong phòng họ chính là Phương kiến trúc sư, Lâm kiến trúc sư, Chu kiến trúc sư, đến cô thì lại thành “Thừa”⁽¹⁾ kiến trúc sư... Thành Hạ suy nghĩ không biết có nên đổi hộ khẩu để cùng họ với Lâm Phóng không.

Đi học, ghi bài, đi thư viện, thỉnh thoảng bị lôi đi xem trận đấu bóng rổ, bóng chuyền gì đó, tự nhiên, có vài cao thủ luôn luôn thể hiện hết tài năng ra như vậy làm cho người ta suy nghĩ vô cùng xa xôi.

Đẹp trai chơi bóng, ném bóng vào rổ, đến cả việc mồ hôi vã ra vung vẩy khắp nơi cũng thấy đẹp.

“Aizz, bây giờ sinh viên mới thật là không chịu nổi.” Lâm Lâm nói, bạn trai cô đang trong sân mồ hôi vã ra như tắm, có mấy cô gái đang ghen ngào ngào lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng.

“Làm bà lớn đòi hỏi phải bao dung. Hãy để cho mấy cô ấy kêu đi.” Chu Nhược Nhược nói.

Bây giờ, thời tiết không nóng lắm, xem trận đấu bóng cũng thoải mái, chỉ có điều âm thanh quá lớn làm cho đầu óc cũng ong ong.

“Không xem nữa, tớ về đi ngủ đây.” Thành Hạ nói.

“Ôi, đừng đi vội, Tiểu Thanh còn chưa vào sân đâu.” Chu Nhược Nhược kéo cô.

“Cậu ấy có vào sân hay không thì quan hệ gì tới tớ? Tớ cũng không phải là huấn luyện viên của cậu ấy, vả lại chân tớ bị đau cũng không thể đứng lâu, đi đây.” Thành Hạ nói. Không biết cái đầu thiên tài nào nghĩ ra được sáng kiến, chỉ vì một lần giúp đỡ mà đã cảm thấy cô và Tiểu Thanh chết không chia lìa.

Vừa mơ mơ màng màng ngủ đã bị tiếng chuông điện thoại di động làm tỉnh giấc, cầm lên nhìn là Lâm Lâm, Thành Hạ biết, đại khái là lại muốn nhiều chuyện đây mà.

Quả nhiên, tiếng của Lâm Lâm tuy thấp nhưng lại vô cùng phấn khích, giống như là rất tâm đắc: “Tới nhanh chiêm ngưỡng người đẹp, bạn gái Tiểu Thanh đến.”

“A, các cậu nhớ kỹ, cần phải làm công tác tiếp đón cho tốt, rồi báo cáo cho tớ, được, yên tâm đi!” Thành Hạ mơ hồ tắt điện thoại.

Bạn gái Tiểu Thanh cũng không phải nữ hoàng Anh, phấn khích làm cái gì không biết, vả lại, nếu có là nữ hoàng Anh thì cô cũng không quan tâm!

Bốn giờ rưỡi, Thành Hạ đói bụng nên tỉnh giấc, cần phải ăn cơm, rửa mặt qua loa rồi nhanh nhẹn cầm khay đến nhà ăn, vừa ra khỏi cửa phòng, lại nhận được điện thoại hỏi thăm của Tiểu Thanh.

“Chân cậu lại đau à?” Tiểu Thanh hỏi.

“Không.” Thành Hạ đáp, người này tại sao lại rửa cô đau chân chứ?

“Vậy sao cậu không xem trận đấu?” Tiểu Thanh nghi ngờ.

“Tớ mệt nên quay về ngủ, sao? Thua à?” Thành Hạ hỏi, nhìn đám đàn anh năm 3 họ không phải người dễ ăn.

“Hừ, coi thường tớ đúng không? Trận đấu có Tiểu ‘đẹp trai’ tớ trấn giữ và chỉ huy sao có thể thất bại chứ?” Tiểu Thanh hài lòng.

“Stop! Chỉ là trận đấu trong nội bộ khoa mà thôi! Cúp máy đây, đi ăn cơm đi.” Thành Hạ nói.

Cúp điện thoại xong mới nhớ là quên không nhiều chuyện bạn gái cậu ta.

Ăn cơm xong Thành Hạ lên thư viện đọc sách, có quyển sách ở ngoài tiệm sách kiến trúc thì hết hàng, ở thư viện thì đã bị cho mượn, có lẽ tới giờ này cũng phải trả lại rồi chứ, xem nào, quả nhiên là có, đáng tiếc tay lại không với tới, không muốn đi tìm ghé, Thành Hạ nhón chân lên, đầu ngón tay với với, lại với thêm nữa thì đã thấy có sách rơi xuống, có thể là vì phấn khích hơi dùng sức nên làm các cuốn sách bên cạnh rơi thẳng xuống mặt cô.

Theo bản năng, tránh sang bên cạnh, mặc dù cũng có chướng ngại vật, nhưng dù sao cũng tránh được nguy hiểm hủy hoại dung nhan.

“Tri thức đúng là sức mạnh, chuyên hóa thành sức mạnh giết người cũng không nhỏ ha...” Thành Hạ lầm bầm.

“Ha ha!” Có người cười, cô áp sát vào chướng ngại vật này, tiếng cười liên tiếp không ngừng, chẳng lẽ là ‘gặp gỡ định mệnh’ thư viện sao? Cô chuẩn bị tâm lý thật tốt để nhìn dung nhan của con người này.

“Chào Học trưởng.” ‘Gặp gỡ định mệnh’ tiêu tan, thay vào đó là gặp lại phiên bản cũ. Anh đúng là cao, cô chỉ đến nách anh thôi, nếu nhìn hình dáng thì giống cha và con gái vậy.

Giang Nam Đồng dáng cao, giơ tay cầm quyển sách xuống: “Quyển này sao?”

“Vâng, cảm ơn học trưởng.” Thuận tiện giúp luôn việc xếp sách lại.

“Đừng khách sáo. Chỉ có điều, có thể thả cái chân của anh đang bị đè ra trước không?” Giang Nam Đồng cười cười.

Trên giày da của anh đột nhiên có một dấu chân, thì ra cô không chỉ là sát thủ giày da khi khiêu vũ thôi đâu!

Nhân tiện, hai người cũng lần lượt đọc sách, sách tối nghĩa khó hiểu lại không hấp dẫn, làm cô hoa cả mắt, lúc mới đầu còn có thể cố gắng, sau thì nhin không được lại sợ học trưởng bên cạnh cười nhạo liền cầm sách đến giữa giá sách đứng xem, đứng một lúc cũng mỏi, Thành Hạ liền áp dụng chiêu Kim Kê Độc Lập. Nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, quay lại chỗ ngồi thì không thấy Học trưởng hành lý đâu, cầm thẻ mượn sách chạy thẳng tới chỗ mượn sách, phía trước đang xếp hàng, rất khéo, Học trưởng hành lý cũng ở phía trước cô.

“Bắt đầu học chuyên ngành rồi hả? Cảm giác thế nào?” Học trưởng hành lý ôn tồn, tràn đầy quan tâm của đàn anh đối với đàn em.

“Tạm được, học trưởng, anh là tiến sĩ sao?” Thành Hạ hỏi.

“A, trông anh già vậy hả? Aizz, anh vẫn cho là mình còn rất trẻ đấy.” Giang Nam Đồng cười hỏi.

“A... Không phải, không phải coi thi bọn em sao?” Thành Hạ nói.

“Nghiên cứu sinh năm ba, nếu như qua được thì tháng Chín sang năm Tiến sĩ.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ lập tức làm một phép tính, nếu tính theo bình thường 18 tuổi vào đại học, hiện tại cũng 26 rồi... Chẳng lẽ còn trẻ tuổi sao?

“Tại sao học kiến trúc vậy?” Câu hỏi của Giang Nam Đồng rất thẳng thắn.

“À thì... để xây nhà.” Thành Hạ trả lời - mà trả lời như không trả lời vậy.

Giang Nam Đồng cười, lại hỏi cô cảm nhận đối với thành phố S, đối với trường Đại học, tóm lại nói chuyện trên trời dưới đất, chính trực, thẳng thắn, không khí rất sôi nổi, căn bản cũng không đề cập đến chuyện chính nào.

Trừ những môn chuyên ngành, lên năm thứ hai đại học là có thể chuyển cấp, mặc dù Anh ngữ cơ bản của Thành Hạ cũng tương đối nhưng vẫn không dám sơ sài, nghiêm túc đi mua từ điển, bộ đề, đề giải mẫu về mỗi ngày vác lên phòng tự học để làm.

Đang lúc bận rộn, Tiểu Thanh còn gây thêm phiền phức, một ngày kia bỗng nhiên hơn nửa đêm gọi điện thoại cho cô, nói sắp sinh nhật cậu ta rồi, mời anh em ăn cơm, mời cô và Phương Ngu cùng đi.

“Chú ý này, giới tính trên Chứng minh thư của tớ ghi rõ là: nữ, chứ không phải là nam nha.” Thành Hạ nói, một đám nam sinh uống rượu họ đi theo xem náo nhiệt gì chứ.

Quyền phát ngôn của Tiểu Thanh bị anh Hàm Trúc chiếm đoạt: “Thành Hạ, là như vậy, Tiểu Thanh nói cần em và Phương Ngu tới cậu ta mới dám đưa bạn gái đi.”

“A, thì ra là kiếm hai người làm nèn, Lốp trưởng, đưa điện thoại cho Tiểu ‘đẹp trai’ đi.” Thành Hạ nói.

“Cái đó...” Tiểu Thanh.

“Cái đó...” Thành Hạ.

Hai người cùng đồng thanh.

“Quà tặng cũng không cần mua nhi.” Thành Hạ.

“Quà tặng không thể thiếu được!” Tiểu Thanh.

Lại cùng đồng thanh.

Thành Hạ và Phương Ngu bàn bạc, Phương Ngu nói đi thì đi, nếu phải tặng quà thì tặng gì để tránh hiểu lầm.

Hai người lên xe đi mua quà tặng, đồ muốn tặng thì đắt đến xuýt xoa, mân mê cái ví mà tim cũng đập theo, cuối cùng hai người mới nghĩ ra đến ‘AA’ mua chai nước hoa Jaguar Classic rồi dùng giấy gói màu xanh dương gói quà.

Những buổi chiều đái lớn thế này thường sắp xếp vào buổi tối, khi Thành Hạ và Phương Ngu căng thẳng đi tới chỗ đái tiệc thì thấy trừ nữ chủ nhân ra thì mọi người đều đến đông đủ rồi. Mọi người ngồi nói chuyện một lúc, cuối cùng bạn gái Tiểu Thanh cũng tới, so sánh với Thành Hạ: tóc ngắn, T shirt cao bồi, còn Phương Ngu: mặc đầm hoa thì ‘nàng dâu’ của Tiểu Thanh: quần dài thướt tha, tóc dài quấn, giở sách thời trang thì quả thật giống như ‘nàng dâu’ vậy.

Nàng dâu của Tiểu Thanh không chỉ xinh tươi, mà còn rất thoải mái tự nhiên, nói mình phải họp Hội sinh viên nên đến muộn, vô cùng xin lỗi.

Ôi, còn là người phụ nữ mạnh mẽ nữa nha.

Người đã đông đủ, gọi thức ăn lên, rượu đưa lên, ăn uống, nói chuyện, thật vui vẻ.

Mặc dù Tiểu Thanh kéo thêm hai bạn gái đến, nhưng có vẻ hơi thừa, nàng dâu của cậu ta rõ ràng thích cùng nhóm bạn thân của cậu ta nâng cốc nói cười hơn, Phương Ngu uống hai ly bia mặt đã đỏ tay chống trán nói choáng váng, đi ra ngoài cho tỉnh, Thành Hạ đỡ cô đi, tới toilet, Phương Ngu tỉnh táo vuốt tóc bảo Thành Hạ gọi điện thoại cho Tiểu Thanh nói cô đã ới, Thành Hạ đưa cô về trước.

Trong phòng ồn ào, có lẽ là đã bắt đầu giải thích, Tiểu Thanh gào cái gì cô cũng không nghe rõ, dù sao cũng nói là đưa Phương Ngu về.

Ra khỏi khách sạn, lúc này đã gần mười giờ rồi, hai người họ đứng ở ven đường đón xe, muốn chặn nhưng không gọi được, lại có một chiếc Audi màu đen dừng lại, chậm rãi hạ cửa kính xe xuống: “Không biết anh có may mắn gặp từng hai người đẹp không đây?”

“Chú à, kiểu tiếp cận này cũ rồi.” Không biết hôm nay tại sao gan Phương Ngu lại to như vậy.

Thành Hạ vội nói không cần, mặc dù cô cũng biết người đàn ông này không có ý tốt, nhưng đừng chuốc những phiền toái không cần thiết cũng tốt hơn.

“À, vậy cùng đi uống một ly đi?” Người đàn ông Audi có lẽ cho là cô muốn nhưng còn làm bộ.

“Không có hứng thú uống rượu cùng ông già.” Phương Ngu đứng bên lạnh lùng, khoanh hai tay trước ngực.

Người đàn ông Audi cười, nhún vai: “Ngày nay thật đỏng dĩnh!”

“Tiên sư ông, cút đi cho tôi, nói ai đỏng dĩnh vậy?” Thành Hạ gào lên. Ven đường rất trống trải, nhìn một vòng cũng không thấy gì, Thành Hạ tiện tay lấy cái hộp từ trong túi ra, đập tới tấp vào cửa xe.

“Choang” có đồ bể.

Mùi thơm nồng nặc trong không khí.

Ngược lại, lúc này Phương Ngu lại kéo cô: “Được rồi, được rồi, cậu tính toán với cha già đó làm gì? Qua đây, chúng ta chờ xe.”

Người đàn ông Audi có lẽ cũng cảm thấy không thú vị, nhanh chóng lái xe chạy mất, Thành Hạ nhìn biển số xe lưu vào trong đầu.

“Các cậu, sao vậy?” Là tiếng của Tiểu Thanh.

“Khách chơi gái.” Phương Ngu nói, hít sâu một cái rồi nói với Thành Hạ: “Thành Hạ, cậu đập vỡ nước hoa rồi.”

“Quên mất.” Thành Hạ nói, tính khí của cô lúc nổi giận là rất hay đập đồ, vớ được cái gì là đập cái đó.

“Tiểu ‘đẹp trai’, đây là Jaguar - quà tứ với Thành Hạ mua cho cậu, lại đây, cậu nhanh tới chỗ mùi thơm này còn dính được một ít, đừng có lãng phí.” Phương Ngu cười, nói.

“Ông ta bắt chuyện với các cậu á? Cái tên này...” Tiểu Thanh tức giận.

“Này Thành Hạ, nếu như lúc này ông ta xuống xe thật thì làm thế nào?” Phương Ngu hỏi Thành Hạ.

“Đánh cho tới khi ông ta thừa nhận mình là con vịt, bị vô số người dẫm đạp thành con vịt chết.” Thành Hạ nói, mặt còn có chút dữ tợn: “Ôn trời, ngày mai tớ sẽ đưa biển số xe của lão vịt này lên internet.”

“Ha ha ha! Cậu thật thông minh, tớ cũng quên không nhìn!” Phương Ngu cười, cười đến mắt cả tự nhiên.

Anh Hàm Trúc cũng đi ra, nhìn ba người họ đứng bên lề đường, trong không khí còn có mùi nước hoa, chưa rõ xảy ra chuyện gì. Phương Ngu ngượng ngùng nói mình uống say muốn về trước.

“Lúc này uống rượu thì nóng, ra ngoài lạnh đấy, không sao đâu, quay lại đi.” Phương Ngu phản ứng nhanh, đầu tàu gương mẫu đi vào trong.

Tiểu Thanh kéo Thành Hạ chậm lại, nhỏ giọng hỏi: “Phương Ngu có điếm là lạ có phải không?”

“Bị người khác nói là gà có thể thoải mái được sao?” Thành Hạ nhỏ giọng trả lời, suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Quà coi như cậu đã nhận rồi nhé, đừng có đòi tặng nữa đấy.”

“Đồ keo kiệt.” Tiểu Thanh thuận tiện gõ một cái lên đầu cô: “Cậu nhớ số xe thật hả?”

“Dĩ nhiên rồi, lần sau mà để cho tớ gặp xem, tớ không thể không cho ông ta bẻ bánh.” Thành Hạ nói.

“Ừ, xem ra trong túi xách của cậu lúc nào cũng mang theo dao!” Tiểu Thanh nói.

Ghi chú:

1. Tiếng Trung chữ ‘Thừa’ và chữ ‘Thành’ đồng âm.

Chương 7

Sau một hồi âm ỉ, Phương Ngu lại càng không vui, uống rượu nhiều hơn, lúc này đã say, họ la hét thật lớn tiếng vẫn không làm cô tỉnh, Thành Hạ giả bộ mình không uống được rượu, nhân vật chính không phải cô nên cũng chẳng ai tàn nhẫn ép cô uống cả, vì thế đầu óc vẫn hết sức tỉnh táo.

Ba cô gái hao tổn sức lực cuối cùng cũng khiêng được Phương Ngu lên giường, cả người Thành Hạ đều bốc mùi, Lâm Lâm thì thần thần bí bí kéo Thành Hạ lại hỏi, có phải Phương Ngu uống nhiều không, Thành Hạ nói uống cũng không ít. Lâm Lâm lại hỏi bạn gái Tiểu Thanh có đẹp không? Thành Hạ nói thực sự là xinh đẹp. Sau đó Lâm Lâm đưa ra một kết luận: khó trách Phương Ngu tâm tình không tốt, tình địch quá mạnh mẽ.

Lúc này Thành Hạ như được khai thông đầu óc, thì ra là như vậy. Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Tắm rửa thay đồ xong, đang chuẩn bị ngủ thì có tin nhắn, xem thì là Tiểu Thanh.

“Này, cậu hãy học cho kỹ, ở trên mạng ấy?? Ngày mai có đấy.” Tiểu Thanh đánh hai dấu chấm hỏi.

“Chỗ nào với chỗ nào thế?” Thành Hạ đầu đầy mê muội.

“Bị lừa bao lần rồi... cậu không rút kinh nghiệm sao?” Tiểu Thanh hỏi.

“Sao toàn nói kiểu như vậy thế? Rõ là...” Thành Hạ mặc kệ cậu ta: “Ngủ ngon.”

“Phương Ngu sao rồi?” Tiểu Thanh lại hỏi.

“Uống nhiều quá, ngủ rồi.”

Kỳ thi đông thế nhưng may mà cô và Tiểu Thanh cùng một phòng thi, cậu ta lại vẫn ngồi phía trước cô.

“Ôi, Thành Hạ, lát nữa nếu làm bài tở buồn ngủ ngủ quên, cậu đập cái ghế của tở nhé.” Trước khi thi Tiểu Thanh dặn dò cô.

Thành Hạ cảm thấy có chút đùa giỡn, làm bài thi còn ngủ thì hoàn thành sao đây? Cô thì không ngủ được.

Nhưng trên đời vẫn có chuyện ly kỳ như vậy, không phải là không tồn tại, chỉ là không xảy ra mà thôi, Thành Hạ vừa làm bài xong, ngẩng đầu lên quá nhiên thấy Tiểu Thanh hình như ngủ gục trên bàn.

Đá một cái không nhúc nhích, đá tiếp một cái nữa, lúc này tiếng động hơi lớn nên bị thầy giám thị nhìn, nhìn thấy cụ Tiểu ngủ, thầy cũng có vẻ sững sốt, đi tới gõ mặt bàn cậu ta một cái, Tiểu Thanh tỉnh dậy theo bản năng quay đầu lại nhìn Thành Hạ, rồi lại quay lên làm bài tiếp.

Thành Hạ nộp bài đầu tiên, đi chưa đến cửa cầu thang đã bị Tiểu Thanh đuổi theo.

Thành Hạ nhìn chăm chăm cậu ta: “Phục đấy, Tiểu ‘đẹp trai’, ông đổi tên đi ông Tiểu! Đồ con trâu!”

“Tối hôm qua đánh bài hơi khuya.” Tiểu Thanh nói.

“Sống về đêm thật phong phú ha.” Thành Hạ khinh bỉ.

“Thành Hạ, đi ăn đi, sáng dậy trễ nên chưa ăn sáng, không được quỵt nợ đâu, lần trước nói mời tở ăn đấy.” Tiểu Thanh nói.

“Ba trăm ngàn trở xuống thôi đấy.” Thành Hạ nói.

Kết quả là Tiểu Thanh suy nghĩ hồi lâu rồi nói cậu ta biết một nhà hàng buffet hải sản, buổi trưa là 175 ngàn/người. Thành Hạ lấy ví tiền ra, cầm 200 ngàn: “Kêu ca, đi đi, còn 25 ngàn là tiền xe.”

“Sao cậu chẳng có thành ý chút nào vậy? Đi đi, thiếu 50 ngàn và tiền xe, Tiểu đại gia tớ trả cho, đi...” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ sờ sờ ví, từ khi biết Tiểu Thanh, ví của cô thường xuyên trong tình trạng teo tóp.

Tiểu Thanh định vẫy taxi nhưng bị Thành Hạ ngăn lại, đi một lượt không 150 ngàn thì cũng phải 100 ngàn, bằng cả tiền ăn.

Xe điện ngầm ồn ào, Tiểu Thanh nói lên xe điện ngầm đã cảm thấy ù tai choáng váng, Thành Hạ nói Tiểu đại gia có tiền thì đi máy bay đi.

Lập tức, mấy cặp mắt đàn ông tập trung vào Thành Hạ, Thành Hạ nhìn Tiểu Thanh, vẻ mặt cậu cũng tức cười... Thành Hạ chợt ý thức được mình đã nói sai gì đó... Xong rồi, vì vậy danh tiếng nữ lưu manh tàu điện ngầm xuất hiện.

Tiểu Thanh nhỏ giọng bên tai cô: “Chắc sẽ bị đưa lên mạng đấy! Nếu không tớ tuyên truyền giùm cậu.”

Trên tàu điện ngầm, Tiểu Thanh cười ha ha cảm giác như đứt dây thần kinh tới nơi, cánh tay vô tình khoác lên vai Thành Hạ.

“Tớ ngồi chờ xem ngày mai có ai viết chuyện của cậu post lên không.” Tiểu Thanh vẫn cười ngật.

Thành Hạ liếc cậu ấy, giật mình thấy mặt người này quá gàn, liền đẩy ra.

“Nếu không có, tớ sẽ post!” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ nhin không được: “Cậu rảnh quá.”

“Tiểu đại gia tớ đây ngày ngày đều vô cùng nhàn rỗi.” Tiểu Thanh nói.

Đi 15 phút lên lầu bốn, cuối cùng cũng tới nơi, bên ngoài còn có người xếp hàng, Thành Hạ nghĩ có lẽ ăn không được, ai biết Tiểu Thanh lại đặt trước rồi. Hơn nữa, không chờ cô lấy tiền Tiểu Thanh đặt một cái thẻ lên quầy thu ngân.

Gần đây, người có tiền đều cà thẻ.

Nhà hàng buffet hải sản này cũng không tẻ lắm, không ồn ào như những nhà hàng buffet bình thường khác, ngồi xuống chỗ đã đặt Tiểu Thanh chia tay qua bàn: “Đưa 300 ngàn đây.”

“Tớ chưa nói là quyêt nợ nha, là cậu giành trả trước chứ.” Thành Hạ lấy 350 ngàn đã chuẩn bị, để vào trong tay cậu ta. Nói là chỉ trả 300 ngàn thôi, chẳng lẽ không ngại để cho người ta phải trả thêm 50 ngàn nữa sao?

50 ngàn được đưa trả lại: “Tiểu đại gia tớ chưa bao giờ kiếm lời của phụ nữ, cất đi...”

Tiểu Thanh bước đi, nói là đi lấy rượu, Thành Hạ cũng đi, khi cô lò dò quay lại thì đã thấy Tiểu Thanh đang uống rượu, trước mặt chẳng có gì cả, thấy cô quay lại, cậu ấy nhìn cô bung hai cái khay thiếu chút nữa sặc rượu.

“Ăn cá sống nhiều thế cậu không sợ đau bụng à?”

“Nguyên tắc ăn buffet của tớ là luôn luôn chỉ ăn đồ đắt tiền không ăn đồ phù hợp.” Thành Hạ nói, cắn một miếng, ừ, cá hồi ở đây vẫn tương đối tươi, lại hợp khẩu vị.

Đôi đũa của Tiểu Thanh cũng đưa tới gấp một miếng: “Tớ chỉ muốn tốt cho cậu, tránh ăn rồi lại đau bụng.”

Hai khay cá hồi sắp lát hết rất nhanh, Tiểu Thanh đứng lên nhìn cô: “Cùng nhau đi lấy đồ ăn đi, cậu gấp, tớ bung khay.”

Vừa nãy, Thành Hạ đã quan sát kỹ địa hình, cho nên lần này đi thẳng về phía cua cay, đúng lúc mới ra lò tha hồ lựa chọn, rồi lại lấy bào ngư, hải sâm, cuối cùng còn cầm thẻ chạy đi lấy hai chén cháo tổ yến.

Tiểu Thanh bung ly rượu thông thả ung dung: “Nhà hàng buffet lỗ vốn, cậu mời khách lỗ vốn nhưng tớ lại cứ tưởng là cậu ăn hôi đấy.”

“Ăn không nói ngủ không nói, có thể ăn xong rồi nói không?” Thành Hạ nói.

Hết lần này tới lượt khác, cô đi qua đi lại không biết bao lần trong lối đi nhỏ lựa chọn đồ ăn, cuối cùng Thành Hạ cũng no, hải lòng uống một ngụm cocktail màu xanh nhạt giống như uống sinh tố, đối với cô mà nói chẳng ăn nhằm gì.

Tiểu Thanh vẫn uống rượu của cậu ta, dao nĩa trước mặt sạch bóng.

Bình thường thì ăn cả một thùng com, hôm nay hành động, dáng ngồi ăn uống lại lịch sự như tri thức giàu có, thật là một kẻ biến chất, chân dung chủ tịch lãng phí biến chất.

“Ôi, sao cậu không ăn, không phải bình thường đều ăn nửa cân com sao?” Thành Hạ hỏi.

“Cậu ăn như vậy tớ còn không biết xấu hổ nữa sao, để cho họ nghĩ là cậu lấy hai phần đi. Aizz! Lúc về đến nhà ăn mua cho tớ tô mì.” Tiểu Thanh nói xong lại bổ sung một câu: “Ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì mình đi.”

“Đợi lát đã!” Thành Hạ lại đi bộ đi ra ngoài, lúc quay lại tay trái một đĩa nhỏ bánh ngọt, tay phải một ly kem tươi xoài.

“Cậu ăn vẫn chưa no hả?”

“Vẫn chưa được. Cuối cùng tớ cũng cướp được một miếng Đê Lạp Mễ Tô.” Thành Hạ cầm dao cắt rồi thả vào trong miệng, từ từ nhai. Chúa ơi, sớm biết có thể cướp Đê Lạp Mễ Tô thì lúc này cô đã chờ sẵn ở đó.

Nĩa đưa qua, nửa miếng bánh ngọt còn lại bị xiên lên, trong giây lát bị nuốt mất tiêu.

“Tiểu đại gia tớ uống rượu cả buổi, quá đói bụng rồi.” Tiểu Thanh nói, lại nhìn cây kem tươi xoài của cô: “Cho một nửa đi, cho tớ tỉnh rượu.”

Cuối cùng, coi như ăn xong buffet rồi, Tiểu Thanh nói cô là ăn vào cảnh giới tối cao “Vịn tường vào, vịn tường ra”. Thật ra thì cũng không vịn tường, mà khi lên xe điện ngầm lần nữa, không khí không thông thoáng phải vịn vào cánh tay Tiểu Thanh mới cố nhịn được cảm giác buồn nôn.

Ở trên xe điện ngầm, Tiểu Thanh bảo cô tìm toilet để xả những thứ đã tích lũy trong bụng, Thành Hạ vỗ ngực ra vẻ “yên tâm”: “Thật vất vả mới ăn được lại ói ra, cũng thật có lỗi với thực phẩm, ‘ai ơi bung bát cơm đầy dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần’, đồng chí, phải nhớ cho kỹ đấy.”

“Ai ơi bung bát cơm đầy, cuối cùng thành cặn bã mới đúng chứ?” Đại loại là Tiểu Thanh rảnh rồi nhàm chán.

Thành Hạ vỗ vào vai cậu ta một cái: “Khiếp, mắc ói.”

Mới vừa vỗ xong, vai mình cũng bị vỗ mạnh một cái, làm cho dạ dày có cảm giác khó chịu.

“Ồ, hai người các cậu tay trong tay, vai kề vai đi đâu vậy?” Anh Hàm Trúc âm hồn chỗ nào cũng có.

Thành Hạ đang nghĩ cách thanh minh mình đi với Tiểu đại gia, chỉ nghe Tiểu Thanh nói một câu: “Tập bắn về.”

Thật tài tình...

Không biết lúc về anh Hàm Trúc uy hiếp tra hỏi Tiểu Thanh thế nào, mà từ đó về sau, khi vừa nhìn thấy cô và Tiểu Thanh, anh Hàm Trúc đã lên vào giữa, ánh mắt kỳ quái làm cô có cảm giác như mùa đông Phương Tây vậy.

Lâm Lâm có thâm niên do thám viên, thông qua mạng lưới tai mắt nhanh chóng biết được scandal, vì vậy nắm lấy cơ hội đi học cùng Thành Hạ cố gắng lấy được khẩu cung đảng gái.

“Thành Hạ, hôm đó cậu và Tiểu ‘đẹp trai’ đi chơi vui vẻ ha?”

“Làm ơn đi, có thể đừng nhiều chuyện không? Tớ chính là hoa đã có chủ, người của tớ ưu tú như vậy, sao có thể bỏ anh ấy đến với ông Tiểu chứ? Ông Tiểu có gì xuất sắc nào? Hôm nay mừng một sáng mai 15, đáng đáp thì như say rượu mất lý trí.” Thành Hạ nói.

“Xét về diện mạo, hai người không hơn không kém sần sần nhau, chỉ có điều cậu không cảm thấy Tiểu ‘đẹp trai’ chính là loại người trong tiểu thuyết ‘trước khi gặp em thì ăn chơi hết mình, sau khi gặp em thì chỉ có mình em’ thôi sao?” Đại khái là Lâm Lâm bị ảnh hưởng nghiêm trọng của tiểu thuyết YY của Lưu Độc.

““Trước khi gặp em thì ăn chơi hết mình, sau khi gặp em thì bụng hư ruột thủng’ thì có, bớt nhiều chuyện cho tớ, tớ đây toàn tâm toàn ý muốn nước chảy đá mòn sau đó nước chảy thành sông đấy.” Thành Hạ nói.

“Chẳng thú vị gì cả!” Lâm Lâm không phải là nói.

“Tìm thú vui à? Phòng TV ở dưới lầu ấy, ba giờ đêm, đại quan viên Tống Nghệ đó.” Thành Hạ nói.

“Mua bánh bao phải mua khi còn nóng, nhiều chuyện đương nhiên là mới ra lò thì tốt hơn.” Lâm Lâm nói xong nghi ngờ lại nhìn lại Thành Hạ: “Ôi, sao gần đây Phương Ngu không để ý tới cậu thế?”

“Này, chẳng ai nhiệt tình cố gắng suốt đời với chuyện tào lao như cậu và nàng Lâm đâu.” Thành Hạ nói. Chỉ có điều, sau khi biết cô và Tiểu Thanh cùng đi ra ngoài ăn trưa, quả thật Phương Ngu có chút kỳ cục.

Vừa nói chuyện vừa đi vào giảng đường, hai người đi từ hành lang lên cầu thang, phía sau có hai người đàn ông đi từ phía bên trái giảng đường cũng đi lên cầu thang, vừa đi còn vừa nói chuyện.

“Này ông Giang, có phải kia là cô bé ngày nhập học đó không, tên gì ấy nhỉ...”

“Thành Hạ.”

“Nhớ rõ như thế à?”

“Trí nhớ của tớ tốt mà.”

“Cô bé này nói chuyện rất thú vị, nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với người có dáng dấp ẻo lả như say rượu mất lý trí hơn, ai vậy?”

“Tiểu Thanh, thành viên tích cực đấy.”

“Điều tra kỹ quá ha, thầy Giang, không phải có ý định gì chứ?”

“Chuẩn bị xuất ngoại nên không yên tâm về bạn thế này sao? Trong Khoa để cho tớ nhận làm Hướng dẫn, trước tiên cũng phải tìm hiểu một chút chứ.”

“VẬY CẬU CŨNG NHANH ĐÁY, PHÍA BÊN THẦY KHÔNG VẤN ĐỀ GÌ CHỨ?”

“Đến lúc đó xem thầy thế nào.”

Vừa đi vừa nói chuyện cũng đến lầu bốn rồi quẹo phải đi về phía phòng làm việc, đúng lúc Thành Hạ và Lâm Lâm đi phía này, nên gặp mặt.

Nhưng Thành Hạ không dám chào hỏi với Giang Nam Đồng - ‘bà tám’ ngay bên cạnh nên cử động mọi lúc có thể làm cho ‘bà ấy’ tưởng tượng vô cùng phong phú, thuận tiện có thể ‘sáng tác’ ra thiên tình sử vô cùng lãng mạn hoặc là bắt cá hai tay v.v..., sau đó, còn có thể lấy cử chỉ của mình làm bằng chứng, để cho mình không nói lý được.

Chương 8

Dù Thành Hạ không chào hỏi, nhưng Giang Nam Đồng vẫn nhẹ gật đầu cười cười với cô - đây là kích thích rất lớn đối với người nhiều chuyện nhay

cảm như Lâm Lâm, vì thế khi đi học dứt khoát kiên quyết từ chối đi xe đạp với hoàng tử của cô, ngược lại lại cùng Thành Hạ chen chúc ở phía sau thăm thì.

Thành Hạ bị ép bất đắc dĩ, nói là vì khi nhập học nhờ người khóa trước này trông giúp hành lý, Lâm Lâm cười gian nói: “Đàn anh - đàn em thành đôi đúng là phù hợp”, sau đó BLA BLA cho cô nói rất nhiều về chuyện của Giang Nam Đồng.

Ví như, Giang Nam Đồng tốt nghiệp nghiên cứu sinh sẽ chính thức ở lại trường, dễ dàng thừa kế sự nghiệp lớn của thầy, chẳng biết tại sao Tiến sĩ lại muốn chuyển đến thành phố lớn đi làm cấp dưới cho người ta, theo cô phân tích, hoặc là muốn chinh phục kỹ thuật cao, hoặc là đã ném trái đu cát bụi rồi, muốn nhìn chút thực vật xanh để bảo vệ thị lực.

Rồi ví như, Giang Nam Đồng đẹp trai, lịch sự đang tuổi thanh xuân thì năm vừa tròn 25 tuổi lại âm ỉ chuyện bạn gái, hơn nữa bạn gái đã áp ử dự định ở lại Mỹ nên phản bội, tìm nơi nương tựa vào người da trắng bản địa để đảm bảo việc định cư.

Rồi ví như, lời đồn rằng, Giang Nam Đồng tiếp nhận hướng dẫn lớp 0302.

Nói xong ánh mắt còn lấp lánh: trời ơi, cho tớ một thầy hướng dẫn đẹp trai, cuộc sống sinh viên không còn gì tiếc nuối cả.

Thành Hạ vừa ghi bài, vừa nhẹ xoa huyết Thái Dương, ông trời ơi, có thể làm cho Lâm Lâm tạm thời im lặng hay không đây.

Tin tức lan truyền ở lớp này so với ở một phòng phát thanh có vẻ tri tri hơn, cuối cùng Lâm Lâm tìm ‘hoàng tử’ của cô âu yếm, bên tai Thành Hạ cũng được yên tĩnh.

Lâm Phóng nhận tin tới, nói là ở thành phố H tuyết đang rơi nhiều, giống như khi họ còn nhỏ, tuyết rơi thật như là lông ngỗng ấy.

Thành Hạ rất muốn về xem, kể từ khi cùng mẹ đi khỏi thành phố H rất hiếm khi thấy tuyết rơi nhiều như vậy nữa, theo cô, tuyết ở Trùng Khánh không thể gọi là tuyết, chỉ có thể gọi là nước mưa trước khi rơi xuống đất khoác một chiếc áo khoác bông tuyết hàng nhái chất lượng kém mà thôi.

Ra khỏi tòa nhà giảng đường, lại thấy một cô bé xinh xắn đang chần chừ nhưng thấy cô vẫn bắt chuyện: “Thành Hạ, có thấy Tiểu Thanh đâu không?”

Thành Hạ lắc đầu một cái, cô cũng không phải là bảo mẫu của Tiểu Thanh, mà phải luôn luôn để ý đến cậu ta, cậu ta có đi học hay không cô cũng không biết nữa.

Cô bé lại tiếp tục chờ, Thành Hạ đến nhà ăn ăn cơm, đang xếp hàng mua cơm thì bả vai lại bị vỗ một cái, Thành Hạ có chút ảo não, gần đây không biết là gặp phải cái gì, không có việc gì cũng thích vỗ vai cô, cũng đều thân không biết quý không hay.

Quay đầu lại, Tiểu Thanh, trên khay có hai món xào, một gà xé phay một thịt kho, ăn toàn món thịt.

“Bạn gái cậu chờ cậu ở cửa khoa đó, sao cậu lại tới ăn cơm một mình vậy?” Thành Hạ hỏi.

Không đến nỗi là điện thoại di động hư không liên lạc được chứ?

Tiểu Thanh ồ một tiếng quay đầu đi ra khỏi hàng.

Lúc này phòng ăn nhiều người, Thành Hạ đợi một lát mới tìm chỗ ngồi, mới vừa ngồi xuống Tiểu Thanh đã ngồi xuống đối diện cô, rất tự nhiên để phần cơm ở trước mặt cô.

Thành Hạ cũng không ăn đồ ăn của cậu ta, bởi vì cô thấy kỳ cục, nhưng Tiểu Thanh lại ăn đồ ăn của cô, cậu ta nói cậu ta vui lòng, không sợ cô có dịch long móng.

“Này, cậu và bạn gái cãi nhau à?” Thành Hạ không nhịn được hỏi, cãi nhau thì cũng phải gọi điện thoại bảo người ta đừng chờ, mặc dù không phải trời rét căm căm, nhưng nhìn cô bé mặc ít như vậy có thể cũng quá lạnh.

“Ăn không nói, ngủ không nói.” Tiểu Thanh nói.

“Hừ, tính tình, đồ con lừa.” Thành Hạ nói.

Ăn xong rồi.

“Cậu thấy Lý Viện thế nào?” Tiểu Thanh hỏi.

“Cá hồi cắt lát.” Thành Hạ ăn đồ ăn ở nhà ăn luôn không nhịn được nhớ tới món cá hồi cắt lát tươi ngon kia.

“Có ý gì?”

“Khuôn mặt tươi trẻ, thân thiện, nhu mì, dễ động lòng người.” Thành Hạ nói: “Ôi, Tiểu đại gia, cậu hỏi cái này làm gì?”

“Muốn hỏi thì hỏi, cậu quản tớ à?” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ híp mắt: “Quản cậu á? Quản thì cậu mới sớm thành người. Này, dầu gì có phong độ chút gọi điện thoại cho người ta đi, tớ thấy chờ tới khuôn mặt nhỏ cũng lạnh tái rồi. Đừng có nhìn chằm chằm tớ vậy, không thích nghe thì coi như tớ chưa nói, làm như tớ thích quản chuyện hư hỏng của cậu lắm vậy.”

Bưng khay đi, trời ạ, trước khi ăn xong chị đây còn chưa uống nước canh đây.

Thành Hạ không coi là quan trọng, ai ngờ buổi tối Lâm Lâm chạy vọt về phòng như đầu tàu hỏa chệch đường ray, kích động khẩn cấp như thấy người ngoài hành tinh: “Tin đặc biệt! Tin đặc biệt!”

“Lâm Lâm, nói đi, này, 5 ngàn.” Chu Nhược Nhược tự nhiên tiện tay cầm một đồng xu ném cho Lâm Lâm.

“Thiếu trước, lát nữa tớ trả.” Thành Hạ nói.

Đạo này, bị buộc nghe chuyện ‘tám’ cũng phải nộp phí, còn tàn bạo hơn so với di động Trung Quốc.

“Tiểu Thanh chia tay.”

Thành Hạ mắt mở to, nhưng một lúc sau lại khôi phục lại bình thường, Chu Nhược Nhược than thở: “Phương Ngu đúng là nhà tiên tri!”

“Này, các cậu không hỏi vì sao chia tay à? Cảm xúc hai bên, rồi định hướng tương lai thế nào?” Lâm Lâm nói.

“Không có tiền!” Thành Hạ và Chu Nhược Nhược đều đồng thanh.

Thành Hạ lại gửi tin nhắn cho Lâm Phóng: tình yêu sinh viên đều là cái đuôi thỏ nhỉ?

Mãi lâu Lâm Phóng không nhắn lại, không biết là không thấy hay là đang suy nghĩ nhập tâm.

Buổi chiều không có tiết, Thành Hạ lên thư viện trả sách. Sắp thi cuối kỳ nên người học trong thư viện đông hơn, muốn tự học cũng không tìm được chỗ ngồi, suy nghĩ một chút, thôi, về cái ổ ở phòng học vậy, đã mất công đi cũng không thể tay không trở về thuận tiện lại mượn hai quyển sách.

Nhảy nhót ra khỏi thư viện, trời bay đầy hoa tuyết, trời oi, tuyết rơi, thật là tuyết rơi.

Không biết là ai cùng cô tâm ý tương thông như vậy, điện thoại rung lên không ngừng, sờ mãi ở trong túi mới lấy ra được, vừa nhìn thấy là của Lâm Phóng.

Vừa nghe điện thoại, không đợi Lâm Phóng nói chuyện Thành Hạ đã nói ngay: “Lâm Phóng, ở đây tuyết rơi đây, có vẻ như rất nặng hạt, ha ha!”

Đầu kia không có động tĩnh, Thành Hạ nhìn lại điện thoại, vẫn “đang kết nối” mà, sao người không có động tĩnh gì vậy?

“Lâm Phóng! Lâm Phóng? Nói chuyện đi, giả bộ im lặng là vàng à?” Thành Hạ nói.

“Hạ Hạ, có phải em yêu rồi không đấy?” Lâm Phóng hỏi. Lúc này anh không đùa, mà trở nên nghiêm nghị.

“Không, chuyện gì vậy? Em yêu ai chứ?” Thành Hạ nói, cô vẫn còn đang học mà... Đầu người này sự tưởng tượng thật phong phú.

“Vậy cả câu em nhắn thấy thê thảm tội nghiệp như vậy làm gì? Em hãy thành thật khai báo cho anh, nếu không anh đến kiểm tra em đấy?” Lâm Phóng nói.

“Có trời đất chứng giám, Thành Hạ em nếu nói láo sẽ để cho Lâm Phóng cả đời cô độc!” Thành Hạ cười hì hì.

“Nếu cả đời anh độc thân thì em được ích lợi gì?” Cuối cùng Lâm Phóng cũng cười.

“Đương nhiên là có lợi rồi, ăn của anh, lấy của anh, có chị dâu cũng không dám sao. Nhưng mà, anh yên tâm, em của anh rất yêu anh trai, sẽ không để cho anh cả đời cô độc đâu.” Thành Hạ nói.

“Câu này còn nghe được!” Lâm Phóng nói.

“Nếu như anh thật sự không tìm được phụ nữ, em sẽ tìm đàn ông cho anh, anh chơi ‘gay’ đi! Em sẽ không coi thường anh đâu, thật đấy.” Thành Hạ vô cùng thành khẩn.

“Thành Hạ!” Lâm Phóng gào lên.

“Phía trước ồn ào, xin chú ý!” Thành Hạ vui mừng: “Lâm Phóng, kỳ nghỉ anh có kế hoạch gì chưa?”

“Trực cùng thầy hướng dẫn, có thể có kế hoạch gì được.” Lâm Phóng nói.

“Ôi. Vì nhân dân phục vụ là trách nhiệm vinh quang mà đảng và nhân dân tin tưởng giao phó cho anh.” Thành Hạ nói, nhất định là ý của ba cô.

“Đừng dài dòng, Hạ Hạ, khi nào thì nghỉ tết?” Lâm Phóng hỏi.

“Chờ em gọi điện thoại cho mẹ đã, em không muốn về, lạnh như vậy, ra cửa đi dạo phố cũng chết rét người ta.” Thành Hạ nói.

“Nha đầu, em về đi, anh sẽ dẫn em đi xem tượng đá!” Lâm Phóng nói.

“Xem rồi.”

“Xem bằng đăng.”

“Xem rồi.”

“Mua đồ ăn ngon cho em.”

“Giảm cân.”

Đầu kia trầm mặc, mãi sau cuối cùng cắn răng nghiêng lợi nói: “Lấy tiền phụ cấp trực tết mua cho em laptop được chưa?”

“Đừng miễn cưỡng, hiện tại em cũng không quá cần cái này.” Thành Hạ nói, ha ha, không ngờ còn có phúc lợi bất ngờ - mẹ cô nói với cô phải về ăn tết từ lâu rồi.

“Tuyệt không miễn cưỡng! Muốn em về thôi...” Đầu kia có tiếng gọi, Lâm Phóng gấp gấp cúp máy, còn lại Thành Hạ cầm điện thoại di động đứng ở trong tuyệt vui vẻ cười.

Cuộc sống khắp nơi đều có chuyện bất ngờ, chỉ xem bạn có chấp nhận được hay không thôi, đây là chân lý.

Kỳ thi quan trọng lại tới rồi, nhưng một ngày chợt có thông báo mời dự đại hội lớp, tưởng là chuyện gì, vui vẻ đi, Lâm Lâm túm được cô: “Xem đi, đổi thầy hướng dẫn rồi, tin tức của tớ không sai đâu.”

“Đừng nghĩ lấy tiền của tớ nha, tin này không trả!” Thành Hạ nói.

“Cái này là phúc lợi tớ nói trước với bạn học thôi.” Lâm Lâm vỗ vỗ bả vai cô, sau đó rù rì ở bên tai cô: “Tớ cảm thấy, người này và người đó của cậu có thể đang ganh đua cao thấp, dáng dấp như ngôi trong lòng mà vẫn không loạn.”

Thành Hạ chia tay: “Đừng tớ làm tư liệu sống để ‘tám’, đưa tiền đây.”

“Trời ơi, mau nghe xem thầy hướng dẫn trai đẹp nói gì thế, đừng quấy rối! Đến rồi, để xem có những cách liên lạc nào: điện thoại, Q, MSN, skype?” Lâm Lâm viết.

“Địa chỉ nhà, không chừng nghỉ tết thầy hướng dẫn ghé thăm đấy.” Thành Hạ nói. Còn SKYPE nữa, quá cường điệu rồi?

“A, là có khả năng này, dù sao chúng ta đều ở thành phố S.” Lâm Lâm nói, cô luôn thích trai đẹp, lúc này liền giơ tay hỏi: “Thầy Giang, nghỉ tết có đi thăm hỏi không ạ? Có cần viết địa chỉ nhà không ạ?”

“Có thể viết địa chỉ nhà, như vậy về sau thầy sẽ xem xét chỗ các em để lựa chọn địa điểm du lịch.” Giang Nam Đồng cười nói.

Cười một tiếng khoe hàm răng trắng bóc, quả nhiên là đọc sách nhiều phong cách cũng như cuốn sách vậy.

“Ah, đúng rồi, còn có việc cần nói thêm, chính là vấn đề an toàn trong lúc nghỉ tết, đốt pháo cẩn thận chút. Bạn nào không về phải thường xuyên liên lạc, nếu thuận tiện thì chuyển đến ở cùng phòng thì tốt hơn, đặc biệt một điều, trước mắt nhà trường không đề cập, không đồng ý việc người khác phái ở cùng phòng, nếu cố tình vi phạm sẽ bị kỷ luật, chú ý nhé.” Giang Nam Đồng nói.

Không một tiếng động, các bạn sinh viên cười ầm, không biết lúc này cũng đã hiểu.

Thành Hạ nghiêng đầu nhìn người quản sinh trên bục giảng vẫn bình chân như vại, nhẹ cười - có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của phái nam.